

Phần 13

Chương 61

Ương Ương Mang Thai

Khi quán cà phê đến giờ đóng cửa, Ương Ương bảo những nhân viên phục vụ tan việc trước, cô ở lại tính toán sổ sách một chút sau đó mới thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi đóng cửa...

Vừa mới khóa cửa, một cơn gió lạnh thổi qua, chợt Ương Ương cảm thấy trong dạ dày cứ cuộn cuộn lên từng hồi. Nhất thời không nhìn được, Ương Ương liền khom lưng xuống ói ra ở ven đường. Cô cứ nôn ọe mãi cho đến khi mọi thứ trong dạ dày đã tuôn sạch sẽ ra ngoài, lúc này cô mới cảm thấy trong người dễ chịu hơn một chút.

Ương Ương đi súc miệng, sau đó cô đi lấy xe. Tính ra trong tuần này, đây là lần thứ ba cô bị nôn mửa như vậy. Trong lòng cô mơ hồ cảm thấy dường như đã có chuyện gì đó xảy ra, liền cho xe dừng lại ở ven đường trước cửa một tiệm thuốc. Cô đi vào tiệm thuốc mua một hộp que thử thai.

Từ phòng rửa tay bước ra ngoài, sắc mặt Ương Ương tái nhợt, nhìn có chút dọa người.

Trên que thử thai sớm hiện rõ ràng hai vạch màu hồng, báo hiệu cho cô biết, cô đã mang thai.

Cô, Tổng Ương Ương của ngày hôm nay, đã sớm không còn là một cô gái nhỏ ngốc nghếch, đơn thuần của ba năm trước đây nữa. Sống cuộc sống một mình, một người dốc sức để làm việc, đó là phương thức làm cho người ta trở nên trưởng thành và chín chắn nhanh nhất.

Ương Ương ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, cầm chiếc điều khiển ti vi trong tay, cô không ngừng đổi đi đổi lại các chương trình ti vi. Nhưng cô lại cũng không để mắt tới bất kỳ một chương trình nào. Trần Tấn Nhiên chết tiệt kia, trước khi bỏ đi, anh ta đã kịp để lại cho cô một vấn đề nan giải lớn như vậy.

Lại muốn trách chính bản thân mình, tại sao lúc đó trong lòng cô lại nghĩ số mình vốn luôn may mắn, cho nên mới không để ý, không chịu đi mua thuốc tránh thai hiệu quả nhanh! Cũng tại bởi cô đã xem tin tức trên internet, sau đó làm cô bị dọa sợ vì thấy khuyến cáo, cái gì mà không nên uống thuốc tránh thai hiệu quả nhanh, bởi tác dụng phụ của loại thuốc này, dễ làm cho người ta có thai ngoài tử cung, khiến cô thật sự không dám uống nữa, còn nghĩ rằng mình sẽ không thể xui xẻo như vậy! Nhưng không ngờ...

Ương Ương thở dài một hơi, ngả người ra, nhào vào trên ghế sofa. Tính ra, Trần Tấn Nhiên đã biệt vô âm tín được hai tháng rồi. Cũng tại thần kinh của cô

không ổn định, nếu như không phải tuần lễ này cô bắt đầu bị nôn mửa, thì cô cũng chưa ý thức được ngày nghỉ lễ của mình chưa thấy tới, nguyên nhân là bởi vì cô đã mang thai!

Hai tháng cũng đã lớn, nên giữ hay là không nên giữ đây?

Ương Ương vừa nghĩ tới mình phải nằm ở trên bàn phẫu thuật, để cho bác sĩ đưa máy móc, dụng cụ lạnh như băng kia vào trong cơ thể của mình, cả người cô liền run như cày sậy một hồi...

Huống chi, cô lại là một người yêu trẻ con như vậy, nhìn thấy nhà người khác có đứa trẻ nhìn dễ thương là y như rằng, ánh mắt của cô cứ nhìn mãi, không sao rời đi được, trong lòng chỉ muốn đứa nhỏ kia là của mình...

Trong lòng Ương Ương cũng dần dần trở nên mềm mại, cô nhè nhẹ vỗ về lên cái bụng mềm mại ấm áp. Thật là kỳ diệu biết bao, ở trong bụng cô giờ đây đã có một sinh mệnh nhỏ rồi sao.

Chỉ là...

Nếu như cô bởi vì sự ích kỷ của mình cứ sinh ra đứa trẻ kia ra, nhưng đứa nhỏ ra đời mà lại không có ba ba, vậy thì cô nên làm thế nào?

Ương Ương nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm đó, nhớ đến Trần Tấn Nhiên đã có thái độ tuyệt tình và tàn nhẫn như thế nào, nước mắt lập tức dồn đến hốc mắt của cô. Trần Tấn Nhiên, tôi hận anh chết đi được, hận anh chết đi được!

Tại sao anh lại chạy tới đây để trêu chọc tôi, tại sao trêu chọc tôi xong anh lại biến mất như thế! Nếu như bây giờ anh đang ở trước mặt của tôi, nhất định tôi sẽ phải trút lên anh mười cái bạt tai thật mạnh!

Ương Ương ôm chiếc gối ôm, khóc đến trời đất u ám, đến cuối cùng, khi khóc đã mệt rồi, cô mới nằm ở trên ghế sa lon chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Buổi sáng trở dậy, đôi mắt của Ương Ương đỏ kè sung mọng. Cô dứt khoát không đi đến quán cà phê nữa, cho nên gọi điện thoại dặn dò mấy câu với mấy nhóm nhân viên, sau đó một mình lái xe đi đến bệnh viện làm kiểm tra xét nghiệm.

Sau khi làm các xét nghiệm thai kỳ, bác sĩ đã xác định chính xác cô có thai, hơn nữa thai nhi đã được 62 ngày tuổi rồi, rất khỏe mạnh, rất hoạt bát.

Ương Ương cầm tờ kết quả xét nghiệm, trong lòng cảm thấy ngọt ngào giống như vừa được uống mật vậy. Bé cưng của mẹ, một mình mẹ cũng có thể sinh con ra và nuôi con lớn thành người được!

Ương Ương đi siêu thị điên cuồng mua một đồng thuốc bổ và đồ ăn vặt, lại nỗ lực nhớ lại thời điểm lần đầu tiên cô mang thai nhớ lại khi ấy người giúp việc trong nhà đã nấu cho cô những loại canh gì, để bồi dưỡng sức khỏe cho cô. Hiện tại cô không phải chỉ có một mình, tất nhiên càng cần phải chăm sóc cho

bản thân mình thật tốt, chăm sóc cho cục cưng bé nhỏ tinh nghịch, hiện giờ vẫn còn đang ở trong bụng cô thật tốt!

Một mình Ương Ương bận rộn hơn nửa ngày trời, nhìn một đống đồ để chồng chất lộn xộn ở trong phòng bếp, cô thực sự thấy cực kỳ nản lòng đi vào trong phòng ngồi liệt ở trên ghế sofa. Từ trước đến giờ, cô luôn là một người vụng về đối với việc bếp núc, chỉ biết ăn no ngủ kỹ, mọi thứ luôn có người khác lo lắng cho cô, làm sao có thể tự vào bếp mà nấu canh đây?

Khuôn mặt nhỏ nhăn cau lại, suy nghĩ kỹ càng đến nửa ngày, Ương Ương mới miễn cưỡng nghĩ ra được một chủ ý, không bằng cô gọi điện thoại cho thím Lý, nhờ thím chỉ dẫn cho một chút là được. Lại nghĩ muốn tránh không để cho thím Lý liên tưởng đến điều gì đó, ngay đến cả lý do để hỏi, Ương Ương cũng đã nghĩ chu đáo.

Cô nhớ đến lời dặn dò của bác sĩ, cần phải uống nhiều các loại canh dinh dưỡng bổ máu một chút, nên đã nghĩ ra lý do rất hợp lý để nói với thím Lý. Cô sẽ nói khoảng thời gian này sức khỏe của cô không được tốt lắm, cơ thể của cô hơi bị thiếu máu, cho nên cần phải bồi bổ sức khỏe cho thật tốt.

Nghĩ xong được chủ ý, Ương Ương nghĩ phải đi gọi điện thoại cho thím Lý. Ở bên này Ương Ương vừa định cầm điện thoại lên, còn chưa kịp bấm số điện thoại, chợt nhạc chuông điện thoại của cô đã vang lên réo rắt.

Ương Ương giật mình sợ hết hồn, cô nghe thấy tiếng người ở đầu bên kia điện thoại nói về cực kỳ nôn nóng: “Thiếu phu nhân à, có phải là cô không?”

“Thím Lý à? Cháu còn đang định gọi điện thoại tìm thím đây, mau nói cho cháu biết...” Ương Ương mở miệng nói, lòng dạ như lửa đốt, nhưng lại bị thím Lý cắt ngang câu nói: “Thiếu phu nhân của tôi ơi, trước hết ngài hãy nghe tôi nói đã, thiếu gia sắp kết hôn rồi, bây giờ thiếu gia đang đưa người ta chọn nhẫn cưới rồi... nghe nói ngày tổ chức hôn lễ cũng đã được định rồi, khoảng cuối tuần...”

Nghe thấy thím Lý nói câu này, Ương Ương giật nảy mình! Cô giống như bị sét đánh ngang tai, phịch một cái, lập tức ngã ngồi ở trên ghế sofa. Nơi bụng của cô chợt co rút lại mấy cái, làm cho cô cảm thấy có một cơn đau đớn mơ hồ truyền đến. Ương Ương không khỏi cau mày, khẽ rên rỉ một tiếng...

Thím Lý nghe thấy tiếng rên của cô vang vọng lại từ đầu điện thoại bên kia, liền hỏi thăm về đây lo lắng: “Thiếu phu nhân, ngài có chống đỡ được không, ngài không có chuyện gì chứ?”

Ương Ương cảm thấy chua xót khó chịu không nói ra được. Theo lý mà nói, Trần Tấn Nhiên muốn kết hôn, về sau sẽ có vợ anh quản lý, không cần thiết phải nhờ cậy đến cô, một người mà anh chán ghét, chạy tới làm anh bị vương vịu, như vậy thì cô nên vui vẻ mới đúng. Nhưng mà, tại sao cô lại muốn khóc giống người không có tiền đồ như vậy? Trong lòng cô lại thấy khó chịu đến muốn chết đi được?

Ương Ương gắng sức nhẫn nhịn lại cảm xúc, kết quả nước mắt lại càng tuôn rơi chảy xuống dưới nhiều hơn. Cô không khỏi khịt khịt cái mũi, hỏi: “Thím Lý... Thím không nói gạt cháu đây chứ?”

Tại sao lại có cái loại người ích kỷ và vô sỉ đến thế kia chứ? Anh vừa mới làm cái chuyện vô sỉ và hạ lưu đối với cô như vậy, thế mà chỉ chớp mắt một cái, anh đã có thể ngênh ngang nói sắp kết hôn. Thật thua thiệt khi thấy anh vẫn luôn miệng nói anh thích cô, anh yêu cô, anh muốn được sống bên cô cả đời. Thật may là cô đã không bị mắc mưu của anh. Anh tuyệt đối không có trái tim, tuyệt đối là một gã khốn kiếp không hơn không kém!

Thím Lý thở dài, mở miệng nói có chút trách cứ: “Thiếu phu nhân à, không phải là tôi cậy già mà lên mặt mà nói ngài đâu. Đối với người đàn ông bây giờ, nếu như mình nguyện ý khuất phục nịnh hót, cũng không dễ dàng gì mà họ chấp nhận. Cho dù người phụ nữ có là một nữ cường nhân (chỉ người phụ nữ mạnh mẽ tháo vát) mạnh mẽ hơn nữa, có độc lập tự cường như thế nào đi nữa, nếu như không có người đàn ông bên cạnh, thì vẫn không người để làm chỗ dựa tinh thần. Cô thử nhìn một chút xem, cõi đời này, có mấy cô gái độc thân có được cuộc sống hạnh phúc vui vẻ không? Nếu có một người chồng ở bên cạnh yêu thương, thì khí sắc, tâm tình, thân thể của người phụ nữ mới có thể tốt được. Trước đây thiếu gia đã làm đủ mọi cách để lấy lòng ngài như vậy... ngài nói một chút xem, nếu như cô thuận theo bờ nghiêng của dốc, cho thiếu gia cái bậc thềm để bước xuống, vừa bảo toàn được thể diện của thiếu gia, lại vừa nắm giữ được trái tim của thiếu gia. Như vậy thì, đến sau này chẳng phải là ngài nói cái gì thì chính là cái đó? Hiện tại thì hay rồi, thiếu gia đã giằng co lâu như vậy, lần trước có lẽ là do nguyên nhân từ thiếu phu nhân, nên thiếu chút nữa đã chết vì xảy ra tai nạn xe cộ. Thân thể vừa mới khỏe lên được một chút, bỏ chạy đi đến chỗ của ngài chịu đòn nhận tội... Nghe nói, thiếu gia lại còn làm việc rửa chén đĩa ly trà ở quán của ngài nữa. Thiếu gia cũng đã sắp ba mươi tuổi rồi, có bao giờ ngài phải làm những chuyện như vậy đâu! Kết quả thì sao, tính tình của ngài cũng thật là rất bướng bỉnh, lại còn lỗ mãng khiến cho thiếu gia tâm lạnh tâm chết. Một mình chạy trở về nhà, buồn buồn không vui chừng mấy ngày, chợt liền bắt đầu ước hẹn cùng với mấy thiên kim nhà họ Chu, nhà họ Lý nhà họ Trần. Hiện tại thì cũng đã xong rồi, thiếu gia dứt khoát sẽ phải kết hôn...”

Thím Lý vẫn còn đang ở đó mà kể lể lại nhải nói một thôi một hồi, đầu kia tiếng khóc của Ương Ương cũng càng ngày càng lớn hơn. Thím Lý luống cuống tay chân, cuống quýt mở miệng khuyên lơn: “Thiếu phu nhân, ngài cũng đừng quá khó chịu, theo như tôi biết, bây giờ thiếu gia vẫn còn chưa có kết hôn đâu. Nếu như ngài chịu khó đi gặp thiếu gia dùng thái độ mềm dẻo, nói vài lời dễ nghe, không chừng còn có thể thương lượng lại được. Dù sao thì thiếu gia cũng để ý đến cô như vậy, sao có thể nói quên thì quên luôn đây?”

Ương Ương nghe thấy thím Lý nói như vậy, dứt khoát khóc hu hu thật to, bảo cô phải chạy đến gặp anh để thần phục nhận sai ư? Nói gì vậy, cô cầu xin

cái gì chứ, cầu xin cái gã Trần Tấn Nhiên chết tiệt khốn kiếp kia sao, nói anh không nên kết hôn, anh không thể kết hôn cùng với người khác, vì tôi đang mang thai con của anh, anh phải chịu trách nhiệm sao?

Cho dù là có đánh chết cô, cô cũng không thể làm được!

“Thím Lý, thím cứ đi nói cho Trần Tấn Nhiên biết, anh muốn kết hôn thì cứ việc kết hôn đi! Anh yêu thương muốn cưới người nào thì cứ việc yêu thương cưới người ấy đi! Tôi, Tống Ương Ương này, cho dù chỉ có một mình, cũng có thể tự mình nuôi dạy con trưởng thành được!”

Giữa lúc cơn tức giận của Ương Ương bốc cao đến mười phần, nói tới chỗ này, thì “rụp” một cái, cô cúp luôn điện thoại, sau đó lập tức đi rút sạch dây điện thoại cố định.

Lau sạch nước mắt, Ương Ương xòe bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên trên bụng mình từng cái từng cái, trong giọng nói mang theo vẻ dí dỏm giống như một đứa trẻ, lại mang theo vẻ quyết tuyệt, được ăn cả ngã về không: “Bảo bối của mẹ, con lại được chạy trốn cùng với mẹ rồi nhé. Chỉ là lần này, chúng ta không cần phải ẩn núp tránh né ba ba của con. Lần này, hai mẹ con chúng ta phải khảo nghiệm tình cảm của ba ba con, khảo nghiệm thử xem, liệu rốt cuộc ba ba của con có phải là một người đàn ông có lòng trách nhiệm hay không, thử xem đến cùng ba ba của con có phải là một người cha đủ tiêu chuẩn hay không, rốt cuộc có xứng làm chồng của mẹ, làm cha của bảo bối hay không!”

Ương Ương đã xác định được chủ ý, lập tức bấm số điện thoại trong quán cà phê, dặn dò mấy người bọn họ, nói mình phải đi ra nước ngoài để du lịch một khoảng thời gian. Ít nhất là cô sẽ đi một tháng, trong vòng một tháng này, quán cà phê sẽ do mấy người Tiểu Vương Tiểu La bọn họ quản lý. Ngay sau đó Ương Ương bắt đầu đi nhanh chóng đi sắp xếp hành lý, thu thập mấy thứ đồ dùng cần thiết cho bản thân, lấy chi phiếu mang đi, sau đó cô lập tức đi ra khỏi cửa.

Ương Ương thuê xe trực tiếp đi ra sân bay. Suy nghĩ một chút, cô liền mua vé máy bay đi Thanh Đảo. Nhà mẹ cô ở Hàng Châu, Trần Tấn Nhiên ở Bắc Kinh, cả hai địa phương này cô đều không thể đi đến được. Ương Ương muốn đi ngắm biển, đây là một mơ ước của cô đã có từ rất thật lâu rồi. Rốt cuộc, lần này cô đã có thể hoàn thành viên mãn mộng ước của mình rồi!

Chương 62

Trần Tấn Nhiên Sắp Được Làm Cha

Ương Ương thuê xe trực tiếp đi ra sân bay. Suy nghĩ một chút, cô liền mua đi vé máy bay đi Thanh Đảo. Nhà mẹ cô ở Hàng Châu, Trần Tấn Nhiên ở Bắc Kinh, cả hai địa phương này cô đều không thể đi đến được. Ương Ương

muốn đi ngắm biển, đây là một mơ ước của cô đã có từ rất thật lâu rồi. Rốt cuộc, lần này cô đã có thể hoàn thành viên mãn mộng ước của mình rồi!

Thím Lý bị người nào đó ở đầu bên kia cúp điện thoại, cắt ngang buổi nói chuyện, liền đứng ở nơi đó ngẩn người một lúc thật lâu mới tỉnh hồn lại. Bà vội vã tìm lại số điện thoại mà người nào đó vừa mới gọi cho bà xong, cuống quýt bấm phím gọi lại số điện thoại vừa bị cắt, nhưng không ngờ điện thoại phía bên kia đã tắt máy, thím không thể nào gọi được.

Thím Lý chỉ cảm thấy trái tim của mình cứ đập thình thịch như trống làng ở trong ngực. Thím vừa vui vẻ, lại vừa lo lắng, vậy là Ương Ương đã mang thai rồi. Đây là chính một tin tức tốt đẹp nhất trong ngày, nếu như lão gia mà biết được, nói không chừng, có khi vui mừng đến mức muốn bay lên bầu trời cũng nên! Không được, phải gấp gấp đuổi theo, nói cho thiếu gia biết tin này mới được. Chiếc nhẫn cưới kia tạm thời vẫn chưa thể mua, mà có mua, cũng phải đợi đến khi tìm lại được thiếu phu nhân đưa trở về nhà rồi mới tiếp tục đi mua!

Thím Lý rối rắm đến mức không biết nên làm việc gì trước việc gì sau mới tốt. Một mình thím cứ chạy ra chạy vào mãi sau mới nhớ ra, liền bảo Quản gia trước hết phải mau chóng đi báo tin mừng cho lão gia biết, còn bản thân thím thì lập tức gọi tài xế lái xe đưa thím đi tìm Trần Tấn Nhiên.

Lúc này, Trần Tấn Nhiên đang ở trong khu mua sắm chọn mua nhẫn cùng với thiên kim tiểu thư nhà họ Lý. Việc chọn nhẫn đã làm cho anh không giữ nổi bình tĩnh, đến mức đã sắp vung tay mặc kệ bỏ đi. Nhưng lúc này vừa vặn anh nhìn thấy thím Lý đang đi tới, vẻ mặt “xuân phong đắc ý”. Thím Lý nhìn thấy anh giống như vừa nhìn thấy chính đứa con trai ruột thịt của bản thân mình vậy, cặp mắt liền sáng rực lên. Chỉ mấy bước thím đã nhào tới túm ngay lấy cánh tay của anh, cứ định nói rồi lại thôi, môi mấp máy một hồi lâu mà cũng không thể nào nói ra được một chữ...

Thiên kim tiểu thư nhà họ Lý đang đưa ngón tay thon dài trắng nõn tựa như châu tròn ngọc sáng do được chăm sóc bảo dưỡng cẩn thận, nâng lên trước mặt Trần Tấn Nhiên, vẻ đầy nũng nịu: “Chồng à, anh thử nhìn một chút xem, cái này em đeo nhìn có đẹp hay không?”

Thím Lý không khỏi liếc mắt nhìn một cái, hôn còn chưa kết, ấy vậy mà mồm miệng đã gọi chồng ơi chồng à nghe dẻo quẹo, vừa nhìn đã biết là loại con gái không được dạy bảo tử tế!

Thím Lý một phát kéo luôn Trần Tấn Nhiên ra bên ngoài một chút. Trong người thím vẫn còn nguyên vẹn nỗi vui mừng rạo rực, liền toét miệng cười, tiến tới gần Trần Tấn Nhiên ghé vào bên tai anh vui vẻ nói: “Thiếu gia, ngài sắp sửa được làm cha rồi.”

Trần Tấn Nhiên lập tức kinh hãi, sững sờ một hồi lâu sau đó mới hỏi lại, giọng nói đầy vẻ hồ nghi: “Thím Lý, thím không bị phát sốt đấy chứ? Tôi và người phụ nữ kia đã từng bao giờ lên giường với nhau đâu!”

Thím Lý hung hăng lườm Trần Tấn Nhiên một cái: “Dĩ nhiên là ngài sẽ không lên giường với cô ta rồi. Nếu là cô ta, tôi cũng sẽ không bao giờ vui mừng đến độ, vội chạy tới đây để báo tin tức tốt lành này cho thiếu gia biết!”

Trần Tấn Nhiên cau mày: “Thím Lý, thím có lời gì cứ việc nói thẳng ra, chớ có quanh co lòng vòng mãi như vậy chứ...”

Thím Lý vui vẻ rạo rức nhìn lại anh, nói với vẻ ranh mãnh: “Nhóc con này khá lắm, có khả năng lắm, cứ như vậy mà lại âm thầm làm cho Ương Ương nhà người ta có con...”

“Thím nói người nào kia?” Trần Tấn Nhiên xoay mình, hỏi lại một câu đầy vẻ kinh hãi. Trong đầu anh cũng lập tức chuyển động thật nhanh, mới nghĩ đến sự kiện kia đã xảy ra hơn hai tháng trước đây. Sau khi anh và Ương Ương xảy ra quan hệ lần đó, trong cơn tức giận anh lập tức bỏ đi ngay. Kết quả người phụ nữ kia thật sự đã quyết tâm nhất định không chịu sống cùng anh. Cho dù anh có chiếm đoạt cô rồi sau đó anh lại rời đi ngay như vậy, cô ngay đến cả một cuộc điện thoại cũng không chịu gọi tới! Càng không cần phải nói đến chuyện cô nói một câu dịu dàng với anh.

Thế nhưng cái người phụ nữ quật cường làm cho anh sắp nổi điên lên kia, lại đã mang thai!

Trong khoảng thời gian ngắn, bao nhiêu oán hận tức tối đối với cô lúc trước, đến hiện tại thậm chí đã chí đã bay đi sạch sành sanh, không còn một mống. Anh túm chặt lấy tay của thím Lý, ra sức lay lay, mắt nhìn sáng ngời hỏi: “Thím Lý, chuyện này là do chính miệng Ương Ương nói cho thím biết hay sao? Là sự thật phải không?”

Thím Lý nhìn anh dáng vẻ đầy sự vui mừng của Trần Tấn Nhiên, cũng cười gật đầu: “Đúng vậy đó! Vừa mới rồi tôi gọi điện thoại cho thiếu phu nhân thông báo cho cô ấy biết tin tức thiếu gia sắp kết hôn. Nhưng thiếu phu nhân lại nói với tôi rằng, tôi hãy về nói cho thiếu gia biết, ngài yêu ai, thích kết hôn với ai thì cứ việc đi mà kết hôn! Một mình cô ấy cũng có thể sinh con, nuôi dạy đến khi con trưởng thành được. Sau đó cô ấy liền cúp luôn điện thoại. Tôi đã gọi lại cho thiếu phu nhân nhưng mà không sao gọi được...”

Thím Lý đang hoảng trả lời, lại len lén liếc nhìn trộm vẻ mặt của Trần Tấn Nhiên. Quả nhiên không ngoài dự đoán, nụ cười trên mặt Trần Tấn Nhiên còn chưa kịp đọng lại được một phút, lập tức đã thay đổi trở nên âm trầm.

“Thím Lý, chuyện ở đây bây giờ tôi giao lại cho thím giải quyết. Tôi phải đi tìm Ương Ương đã, nếu như cô ấy nhất thời nghĩ không thông, hoặc là giận tôi đến không cần đưa bé nữa, vậy thì chuyện của tôi và cô ấy đã có thể hoàn toàn kết thúc sạch sẽ rồi!”

Trần Tấn Nhiên vừa nói thật nhanh câu nói kia, vừa vội vã đẩy thím Lý về phía thiên kim tiểu thư nhà họ Lý vẫn còn đang đứng ở đằng kia: “Thím Lý, tôi

nói sắp kết hôn, thực ra chỉ là tin tức giả mà thôi. Cái chính là tôi vì tức giận nên mới định trêu tức Ương Ương như vậy. Nhưng hiện tại cô ấy đã mang thai đứa bé của tôi, tôi làm sao có thể lại làm ra những chuyện tồi tệ, xấu xa đến không bằng heo chó như vậy được chứ! Tôi đi tìm Ương Ương để chịu đòn nhận tội đây, thím hãy ở lại nơi này giải quyết mọi chuyện giúp tôi nhé!”

“Này này! Đồ nhóc con thôi tha kia, tự mình bỏ nháo bỏ nhào gây họa lớn như thế, đến bây giờ lại muốn đùn lại mọi chuyện cho một bà già sắp xuống lỗ như tôi đây dọn dẹp giúp sạch sẽ cho cậu hay sao? Thật là càng lớn lại càng khó bảo!”

Thím Lý vừa tức vừa buồn cười, lại thấy anh gấp gáp để tâm như vậy, cũng chỉ biết nhẹ nhàng lắc đầu một cái, bắt đầu lên chuẩn bị tinh thần ứng phó với thiên kim tiểu thư nhà họ Lý đang ở đối diện, về mặt đây sự hồ nghi...

Cuộc điện thoại cuối cùng kia của Ương Ương là vào lúc nào? Cô đã nói những cái gì?

Lòng dạ Trần Tấn Nhiên lúc này tựa như lửa đốt. Quả thật anh hối hận muốn chết, chỉ hận không thể tự cho mình một cái bạt tai thật mạnh.

Đúng vào lúc Ương Ương mang thai như thế, thì anh lại đang ở bên ngoài chơi đùa, dây dưa không rõ với người phụ nữ khác, mặc dù anh không hề vượt quá giới hạn, nhưng cũng đã gây ra một sự náo loạn không nhỏ!

Đến hiện tại Ương Ương đã mất tích, nếu như cô tức giận, hoặc là vì quá thương tâm, lại nghĩ quần đến bệnh viện để phá thai, hủy đứa bé của bọn họ đi, vậy thì anh có khóc cũng không còn nước mắt để mà khóc nữa!

Chương 63

Ba Người Phụ Nữ Cùng Đến Thanh Đảo

Hiện tại Ương Ương đã mất tích, nếu như cô tức giận, hoặc là vì quá thương tâm, lại nghĩ quần đến bệnh viện để phá thai, hủy đứa bé của bọn họ đi, vậy thì anh có khóc cũng không còn nước mắt để mà khóc nữa!

Trần Tấn Nhiên tìm đến quán cà phê của Ương Ương. Anh hy vọng có thể tìm ra được manh mối nào đó của cô.

“Dạ, vào ngày hôm qua, đột nhiên bà chủ nói muốn đi ra ngoài để giải khuây một chút, vì vậy đã giao lại quán cà phê cho mấy người chúng tôi tạm thời trông nom một khoảng thời gian.”

Cô gái nhân viên phục vụ bị dáng vẻ của Trần Tấn Nhiên dọa sợ, ngoan ngoãn đáp lại.

“Cô ấy có nói đi bao lâu sẽ trở lại không?” Trần Tấn Nhiên chột tiếp tục hỏi. Hai bàn tay vô ý thức nắm chặt lại thành quả đấm lại càng siết chặt hơn nữa! Nhất định là cô đang cực kỳ tức giận! Nhất định là như thế!

“Bà chủ nói là ít nhất cũng phải một tháng, cũng có khi là hai tháng...”

Mi tâm Trần Tấn Nhiên như xoắn lại, nhúu thật chặt. Anh tuyệt đối không thể nào chờ đợi được một tháng, cho dù là một ngày, anh cũng không thể nào chờ đợi được. Anh phải tìm cho được bà xã của mình, hơn nữa, anh còn phải đưa được tất cả vợ con của mình trở về nhà bình yên!

“Mấy người có biết cô ấy đã đi nơi nào hay không?”

Trần Tấn Nhiên ép hỏi, mấy cô gái nhân viên phục vụ sợ hãi lắc đầu: “Bà chủ không nói đi đâu.”

Trần Tấn Nhiên nện một quyền nặng nề lên trên mặt bàn. Hừ! Cô không nói địa điểm, tưởng rằng anh sẽ không thể tìm được người hay sao? Cô nhóc Tống Ương Ương này, làm sao có thể lại ngốc nghếch đến thế kia chứ! Em bỏ đi, rời xa anh như vậy, em sẽ sống như thế nào đây?

Trần Tấn Nhiên xoay người rời khỏi quán cà phê, cho xe chạy thẳng tới sân bay. Việc điều tra tin tức của Ương Ương đối với anh dễ dàng chẳng khác gì gọi một đĩa đồ ăn. Anh chỉ cần biết được cô đã đi nơi nào, thì phạm vi tìm kiếm lập tức được thu gọn lại, thử xem cô chạy đâu cho thoát!

Chỉ sau mấy cú điện thoại gọi đi, không cần tới nửa canh giờ Trần Tấn Nhiên đã biết rõ được hành trình của Tống Ương Ương.

Vào buổi chiều ngày hôm qua, Ương Ương đã lên máy bay bay đến Thanh Đảo. Đường bay thẳng từ đây tới Thanh Đảo khoảng chừng một giờ đồng hồ, anh đoán chừng hiện tại Ương Ương đã đến Thanh Đảo rồi.

Trần Tấn Nhiên lập tức gọi điện thoại dặn dò trợ lý của mình tìm chuyên bay tới Thanh Đảo gần nhất, đặt cho anh một vé máy bay bay tới đó. Sau đó anh lại gọi điện thoại cho chi nhánh công ty của mình ở Thanh Đảo, thông báo với bên đó những tin tức cơ bản của Ương Ương để cho bọn họ đi tìm. Chỉ một lát sau, bên kia đã báo lại cho anh biết. Hiện tại bọn họ đã phái người đi dò hỏi ở tất cả các khách sạn quán trọ để tìm một người phụ nữ có tên gọi Tống Ương Ương rồi. Hy vọng với những thông tin mà anh đã cung cấp, mọi người sẽ nhanh chóng điều tra được địa điểm mà Ương Ương đang ở.

Tất cả mọi chuyện đều đã được chuẩn bị xong xuôi, lúc này Trần Tấn Nhiên mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Những nhân viên dưới tay anh đều không phải là những người ngồi không, chỉ cần Ương Ương ở khách sạn, nhất định nhân viên của anh sẽ tìm ra cô, nhưng mà...

Nếu như Ương Ương lại sống ở nhà của bạn cô thì sẽ cô tìm thế nào đây?

Mi tâm của Trần Tấn Nhiên lại cau chặt lại.

Ký Thu kéo cái va li nhỏ đến đáng thương chuẩn bị đi ra cửa. Suốt ba ngày hôm nay cô đã khóc thê thảm, khóc đến tê tâm liệt phế, khóc đến mức gần như đã rã rời cả người. Đến cuối cùng, cô vẫn cầm lấy tấm chi phiếu kia, tùy tiện thu thập một số đồ vật rời rời đi.

Ký Thu ra đi không phải vì tiền, cô cũng không có dự định cầm số tiền kia. Nhưng mà cha của Tư Dận đã nói cho cô biết, nếu như cô không chịu nhận số tiền kia, Tư Dận tuyệt đối sẽ không tin tưởng cô rời khỏi anh là vì tiền tài. Tư Dận sẽ cho rằng, việc này nguyên nhân chính là do cha của anh đã ép buộc cô, người phụ nữ mà anh yêu thích, rời bỏ khỏi anh.

Chỉ có điều, tờ chi phiếu này quá nặng nề, Ký Thu cầm tờ giấy mỏng manh kia, lao đảo bước đi tới bên cửa, rốt cuộc cả người đổ sụp xuống, khóc nức nở.

Ký Thu cầm lấy tờ chi phiếu xoay người lại, chạy như bay ngược trở lại. Đây là căn nhà trọ mà Tư Dận đã mua cho cô để ở, cô sẽ không bán nó đi, vĩnh viễn sẽ không bao giờ. Ký Thu đặt tấm chi phiếu kia ở tầng dưới cùng của chiếc hộp đồ trang điểm của mình. Sau đó cô cầm hộp trang điểm đặt vào bên trong tủ treo quần áo, khóa kỹ lại.

Làm xong tất cả những việc đó, lúc này Ký Thu mới xoay người kéo cái va li đi xuống lầu.

Bình thường Tư Dận vẫn thường đưa cho cô một số tiền để tiêu vặt, nhưng Ký Thu hầu như không hề tiêu pha gì đến số tiền đó, cô đã mở một tài khoản thẻ tín dụng, gửi tất cả số tiền đó vào trong tài khoản. Hiện tại trong tài khoản của cô đã có một khoản tiền không lớn không nhỏ. Cô không thể trả lại cho anh số tiền này, chỉ có thể mang theo chiếc thẻ tín dụng đó rời đi khỏi đây. Cho dù đây không phải là điều mà Ký Thu mong muốn, nhưng mà, cô cũng vẫn phải tiếp tục sống. Cô không có kinh nghiệm làm việc, cũng không có năng lực nổi trội gì, dựa vào cái gì để mà sống đây?

Ký Thu lên xe taxi, đi đến sân bay, nhưng rồi cô lại không biết mình nên đi nơi nào cho tốt. Ký Thu xem bảng giờ giấc các chuyến bay, vé máy bay của chuyến bay sắp cất cánh gần nhất chỉ có đi Thanh Đảo. Ký Thu cũng không lựa chọn nhiều, cứ thế mua vé, sau đó cô ngồi ngây ngẩn ở trong phòng chờ, chờ đến giờ lên máy bay bay đi Thanh Đảo.

Từ nửa đêm, Bội Nghi đã bắt đầu gọi điện thoại cho Tần Thiệu Dương. Nhưng cho mãi đến tận sáng sớm, đầu điện thoại bên kia vẫn không hề có phản hồi lại, nhưng cũng không hề có tiếng trả lời tự động báo tắt máy.

Lúc này Bội Nghi đang ngồi liệt ở trên ghế ngoài hành lang bệnh viện. Cô tựa người vào trên lưng ghế, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy khôn khổ. Ánh đèn trong phòng cấp cứu vẫn còn sáng, trái tim của cô cũng theo thời gian cứ từng thế co rút lại từng chút, từng chút một. Người đang nằm cấp cứu ở trong đó đâu phải là một người xa lạ nào khác, đó chính là đứa con gái ruột thịt của chúng ta đó Tần Thiếu Dương à!

Vào thời điểm mà hai mẹ con em cần anh nhất như thế này, vậy mà anh lại đang nơi nào chứ?

Bội Nghi run rẩy đứng lên, lại bắt đầu tiếp tục gọi điện thoại. Nhưng lần này cô gọi điện thoại cho người thủ hạ tâm phúc vẫn luôn ở bên cạnh Tần Thiếu Dương.

Nhưng chuông điện thoại vang lên cũng phải rất lâu sau, phía bên kia mới có người tiếp thông, giọng nói nghe đầy vẻ lười biếng, mở miệng hỏi: “Chị dâu à, có chuyện gì không vậy?”

Bội Nghi có chút kinh ngạc, từ trước đến giờ, những thủ hạ dưới trướng của Tần Thiếu Dương luôn có thái độ nhất mực lễ độ cung kính đối với cô. Nhưng tại sao hôm nay thái độ nói chuyện của bọn chúng với cô lại lạ thường như thế nhỉ?

“Tần Thiếu Dương đang ở đâu vậy?” Bội Nghi không muốn suy nghĩ nhiều thêm, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Chuyện này... Đại ca đi ra ngoài không mang theo bọn em, cho nên bọn em cũng không được rõ ràng lắm đâu ạ...”

Giọng nói bên kia nghe cũng thấy, ở bên trong đó ẩn chứa chút hương vị của sự qua loa tắc trách. Trái tim của Bội Nghi thoáng co thắt lại một chút. Cô cắn răng một cái, dứt khoát nói: “Con bé Nữ Nữ đang bị bệnh, đến giờ vẫn còn phải cấp cứu, mấy người lập tức báo cho Tần Thiếu Dương biết, bảo đại ca của mấy người mau đi đến bệnh viện nhi đồng XXX.”

Bội Nghi nói xong, không đợi bên kia lên tiếng trả lời, liền “cộp” một cái, cúp luôn điện thoại.

Nữ Nữ phải nằm điều trị ở bệnh viện suốt nửa tháng, nhưng vẫn không hề thấy Tần Thiếu Dương lộ mặt đến. Không chỉ có như thế, ngay cả một cú điện thoại gọi đến, hay phái người tới để thăm hỏi tình hình sức khỏe của Nữ Nữ như thế nào, cũng không hề có.

Lúc này Bội Nghi đang ngồi chờ đợi ở chỗ đó, ánh mặt trời rơi vào trên người của cô, càng làm cho bóng dáng của cô càng thêm gầy guộc và mỏng manh, làm cho người ta nhìn vào mà cảm thấy đau lòng.

Bội Nghi đã quyết định buông tay! Cô sẽ buông tay hoàn toàn đối với Tần Thiếu Dương. Còn bây giờ, đã đến lúc cô phải rời khỏi nơi này thôi! Vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không bao giờ còn xuất hiện ở trước mặt của anh nữa.

Nữ Nữ xuất viện. Trở về nhà, Bội Nghi vào trong phòng ngủ thu dọn một số đồ dùng của hai mẹ con cô. Còn Nữ Nữ thì đang tô tô vẽ vẽ gì đó trên một tờ giấy ở trong phòng của mình. Đến lúc Bội Nghi tiến vào, cô nhìn thấy Nữ Nữ đang đặt lại con búp bê ở nơi đầu giường, sau đó cô bé bò xuống giường đi tới trước mặt của cô: “Mẹ, con muốn để con búp bê kia ở lại chỗ này, con không mang đi đâu, đó là của ba ba mua cho con, con không cần nó nữa!”

Nghe thấy con gái nói như vậy, trong lòng Bội Nghi cảm thấy cực kỳ chua xót. Có đến nửa căn phòng của Nữ Nữ là đủ loại đồ chơi mà Tần Thiếu Dương đã mua cho con gái. Nhưng mà bây giờ đây, nhìn tất cả những thứ đó sao cô cảm thấy mới châm chọc và lạnh lùng làm sao. Xem ra, trái tim của đàn ông thật sự còn khó nắm bắt hơn của phụ nữ nhiều.

Bội Nghi một tay ôm Nữ Nữ, một tay khác cô kéo cái rương đi ra cửa. Sau khi đã khóa trái cửa căn nhà trọ thật cẩn thận, Bội Nghi ôm con gái đi xuống lầu. Cô thuê xe, trực tiếp đi ra sân bay.

Bội Nghi ôm Nữ Nữ đi xuống cầu thang, thời điểm gần đi xuống hết cầu thang, bước chân của cô chợt thoáng hơi ngập ngừng. Cô lại cảm thấy mình thật là may mắn, may mắn là vì cô đã không gọi điện thoại báo trước cho ba mẹ, nói cô sắp về nhà. Nếu như bây giờ cô trở về nhà trong tình trạng như thế này, chẳng phải cô sẽ khiến cho ba mẹ thêm đau lòng hay sao?

Bội Nghi ôm Nữ Nữ đi xuống cầu thang, thời điểm gần đi xuống hết cầu thang, bước chân của cô chợt có chút lưỡng lự. Cô lại cảm thấy mình thật là may mắn, may mắn là vì cô đã không gọi điện thoại trước cho ba mẹ, nói cô sắp về nhà. Nếu như bây giờ cô trở về nhà trong tình trạng như thế này, chẳng phải cô sẽ khiến cho ba mẹ thêm đau lòng hay sao?

Bội Nghi ôm Nữ Nữ ngồi ở khu nghỉ ngơi trong sân bay. Nữ Nữ mở tròn hai mắt nhìn mẹ: “Mẹ à, mẹ lại đang nhớ cái gì vậy?”

“Bảo bồi, bây giờ con muốn đi đến nơi nào để chơi đùa nhất?”

Bội Nghi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con gái, nhẹ giọng hỏi.

Nữ Nữ mở to đôi con ngươi xinh đẹp, hai bàn tay bé nhỏ quơ múa lên cực kỳ sung sướng, miệng kêu lên vui vẻ: “Đi nhật vồ ốc, nhật vồ ốc... Bờ biển, bờ biển chơi cá cá...”

Cách nói chuyện của Nữ Nữ còn chưa được lưu loát, nhưng Bội Nghi vẫn có thể hiểu được rõ ràng ý định của con gái mình. Nữ Nữ muốn đi tới nơi có bờ biển để bơi lội, nhật vồ ốc.

“Vậy bây giờ mẹ dẫn con đi đến nơi có bờ biển để chơi nhé, có được hay không?”

Bội Nghi ôm Nữ Nữ đứng lên xem bảng thông báo giờ giấc của các chuyến bay. Cô nhìn thấy ở trên bảng thông báo có chuyến bay đi Thanh Đảo sẽ

cất cánh sau một giờ nữa. Bội Nghi đi lại quầy bán vé mua vé máy bay, ôm Nữ Nữ đi vào trong phòng chờ, chờ đợi đến giờ máy bay cất cánh.

Chương 64

Tâm Trạng Của Người Phụ Nữ Đang Có Thai

Ở Thanh Đảo.

Trong một căn nhà nhỏ nhỏ, có ba người phụ nữ đang sống cùng với nhau. Bội Nghi đang nấu cơm, Ương Ương và Ký Thu thì đang đồ dành Nữ Nữ chơi.

Thế giới này thật là rộng lớn, nhưng mà cũng thật là nhỏ bé. Cả ba người phụ nữ, không một ai nghĩ tới, bọn họ lại có thể gặp được nhau ở sân bay Thanh Đảo.

Ương Ương và Bội Nghi coi như đã khá quen thuộc với nhau, còn Ký Thu, Ương Ương mới chỉ có duyên gặp mặt một lần. Nhưng tất cả những quen thuộc và lạ lẫm cũng không làm trở ngại việc kết bạn của ba người phụ nữ.

Lúc tới đây, Ương Ương đã suy nghĩ tìm cách để tránh sự truy tìm của Trần Tấn Nhiên. Ở nơi này, nhất định Trần Tấn Nhiên sẽ tìm ra cô quá dễ dàng. Chính vì vậy Ương Ương không suy tính đến việc tìm khách sạn hay nhà nghỉ. Cho nên cô đã sớm ủy thác cho dịch vụ môi giới cho thuê nhà trọ ở trên mạng thông qua người đại lý, tìm thuê giúp cho cô một nhà trọ rất tốt. Ba người phụ nữ đều ở nơi đất khách, cho nên dễ dàng ở cùng một chỗ. Huống chi, Ương Ương lại còn đang mang bầu, nếu ở một mình thì dĩ nhiên là cô rất sợ, nhưng nếu như có chị Bội Nghi ở bên cạnh thì cô rất an tâm!

“Ký Thu, chẳng phải em và Tư Dận đang ở chung một chỗ hay sao? Tại sao em lại cũng bỏ nhà đến Thanh Đảo như thế này?”

Tính Ương Ương vốn dĩ hay nói lời thẳng thắn. Cô đã nén nhịn suốt mấy ngày, nhưng rốt cuộc đến hôm nay cô cũng không thể nhịn được nữa. Trước đó, hết lần này tới lần khác, chị Bội Nghi không cho phép cô hỏi, nhưng hiện tại đang có cơ hội tốt, Ương Ương liền kéo Ký Thu ra ngoài, len lén hỏi dò.

Ký Thu vốn đang chơi cùng với Nữ Nữ, đột nhiên nghe thấy Ương Ương hỏi mình về vấn đề này, sắc mặt cô liền không khỏi thoáng vẻ đau đớn, cô cúi đầu, ngón tay nắm lại thật chặt, mấy đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay như cố nén lại nỗi đau đớn.

“Thật xin lỗi! Ký Thu, thật xin lỗi! Nếu như em cảm thấy không muốn nói ra thì cũng thôi đi, coi như là... chị, chị chưa hỏi gì hết, em... em đừng khóc nhé...”

Ương Ương vừa nhìn thấy nước mắt Ký Thu rớt xuống như vậy, quả thật liền bị dọa sợ. Cô cuống quýt cầm khăn giấy đưa cho Ký Thu, nói xin lỗi với vẻ dè dặt cẩn thận.

Bội Nghi đang ở trong phòng bếp nghe thấy có động tĩnh, lập tức đi ra ngoài xem xét. Ký Thu vẫn đang ngồi ở chỗ đó, nước mắt của cô đang rơi xuống như mưa. Bội Nghi thoáng liếc nhìn sang Ưong Ưong một chút, trên mặt Ưong Ưong cũng lộ rõ vẻ tự trách! Cả hai người đều không dám khuyên nhủ điều gì, chỉ biết ở đó nhìn Ký Thu khóc. Ký Thu cứ ngồi đó khóc một lát, sau đó cầm lấy khăn giấy lau khô nước mắt, ngược cặp mắt sưng đỏ lên nhìn hai người ở trước mặt: “Chị Bội Nghi, chị Ưong Ưong, em... em... cũng có đứa bé của Tư Dân...”

“Cái gì! Tư Dân cái đồ khốn kiếp này!” Ưong Ưong vừa nghe thấy vậy liền liền đứng phắt ngay dậy. Bội Nghi sợ hết hồn, cuống quýt giữ cô lại: “Ôi trời ơi, Ưong Ưong à, em bình tĩnh lại một chút, trong bụng em còn có cục cưng đó!”

Ưong Ưong bị Bội Nghi ấn bắt ngồi xuống, nhưng vẻ mặt cô vẫn lộ rõ sự bất mãn: “Ký Thu, em cũng mang thai đứa bé của Tư Dân, tại sao anh ta lại có thể bỏ bê không chịu trông nom em như vậy?”

Ưong Ưong nói tới chỗ này, không khỏi cười một tiếng tự giễu: “Ha ha, nói đến Tư Dân làm gì? Chẳng phải chính bản thân chị cũng đã gặp phải người đàn ông như vậy đó sao?”

Ký Thu cười, nét mặt lộ rõ sự đau khổ: “Không phải là anh ấy không quan tâm đến em, mà là em đã tự mình bỏ đi.”

“Em đó, thế này là thế nào? Ký Thu, tại sao em lại bỏ đi?” Ưong Ưong không ngờ tới trường hợp của Ký Thu lại là như vậy, cô hỏi lại vẻ vừa tức giận vừa sốt ruột.

“Em có thể được coi là cái gì đây? Anh ấy đã có vợ, nếu như mà em không bỏ đi, thì có thể em sẽ không giữ lại được đứa bé của em. Cho dù Tư Dân không giết chết con của chúng em, thì vợ và cha đẻ của anh ấy cũng sẽ quyết không cho phép... em bỏ đi như thế này, cũng là bởi vì cha của anh Tư Dân đã tới tìm em...”

Ưong Ưong nghe thấy Ký Thu nói như vậy, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Dù sao, thân phận này của Ký Thu nếu nói ra chắc chắn cũng sẽ bị người đời phỉ nhổ. Một người phụ nữ được đàn ông bao nuôi, một người thứ ba luôn luôn bị người người mắng chửi như vậy, làm gì có người nào lại đồng cảm với Ký Thu được chứ?

Ký Thu nói cũng đúng, nếu như cô ấy cố tình không chịu rời đi, cũng không biết đứa bé trong bụng của cô liệu có giữ được hay không!

Bội Nghi nhẹ nhàng thở dài một hơi. Cô đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Ký Thu tinh thần đang hoảng hốt. Trong ba người phụ nữ ở đây, Bội Nghi lớn tuổi nhất, hơn nữa cô lại là người đầu tiên làm mẹ, cho nên có thể hiểu hết được những tâm tình của hai cô gái trẻ kia trong giờ khắc này.

“Đừng suy nghĩ gì nhiều, điều tốt nhất hôm nay cần phải làm chính là, các em cần phải nghỉ ngơi thật tốt để giữ gìn sức khỏe. Điều quan trọng trước mắt là

giữ cho đứa bé được sinh ra khỏe mạnh, nếu như mọi người có duyên với nhau, đương nhiên là vẫn có thể sống cùng một chỗ.”

Bội Nghi nói xong, lại liếc nhìn vẻ khổ sở vẫn còn đang lộ rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương: “Ương Ương, em đã quên chuyện giữa Thân Tổng Hạo và chị Hứa Hoan Nhan của em rồi sao? Không phải là ban đầu bọn họ cũng giống như chúng ta bây giờ hay sao. Hai người đó cũng đã từng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà phải tách ra, lúc chị Hứa Hoan Nhan phải rời đi, cũng đang mang thai con bé Noãn Noãn. Chị ấy sinh con chỉ có một mình, một mình bươn chải ở bên ngoài nhưng vẫn nuôi được đứa nhỏ khôn lớn đó thôi! Đến cuối cùng, chẳng phải người một nhà lại được sum họp đoàn viên ở chung một chỗ đó sao?”

“Chị Bội Nghi, nhưng em và Trần Tấn Nhiên thì không thể nào đâu. Lúc em ra đi, anh ấy đang sắp kết hôn rồi. Đến tận bây giờ anh ấy cũng chưa từng một lần tới đây tìm em! Xem ra căn bản anh ấy không buồn để ý đến sự sống chết của em.”

“Đừng có nói mò như vậy! Làm sao em biết Trần Tấn Nhiên không đi tìm em chứ? Em cả ngày vui người ở trong nhà trọ, không ra đến cửa như vậy. Cho dù Trần Tấn Nhiên có lật tung cả thế giới lên để tìm chắc chắn cũng không thể nào tìm được em đâu.”

Bội Nghi an ủi Ương Ương và Ký Thu, nhưng trong lòng mình thì lại cảm thấy đau khổ không nói ra được. Chung quy hai cô gái trẻ kia còn có hi vọng, ít nhất là cô có thể nhìn ra, Trần Tấn Nhiên rất yêu Ương Ương.

Còn chuyện của Ký Thu và Tư Dận, từ câu chuyện chính miệng Ương Ương kể ra, hoặc là thường ngày được nghe một số câu từ miệng Ký Thu nói tới, cô cũng nhận thấy, tình cảm của hai người bọn họ cũng là cực tốt. Chỉ duy nhất có một mình cô là cô đơn lẻ bóng, không còn một chút xíu hi vọng nào nữa rồi!

Nếu như Trần Nhị mà biết được Ương Ương đã có đứa nhỏ của anh, nhất định sẽ mừng rỡ như điên. Nhưng mà Tần Thiếu Dương, đến ngay cả Nữ Nữ anh cũng không cần nữa rồi, cô còn dám hy vọng anh sẽ quan tâm đến đứa nhỏ, hiện tại còn đang trong bụng cô nữa hay sao?

Nữ Nữ đã không có được tình thương của người cha, cô cũng đã cảm thấy áy náy bội phần, thấy uất ức thay cho con gái. Nếu như cô lại tiếp tục sinh đứa nhỏ bây giờ vẫn còn đang trong bụng, lại bắt nó phải đi lang thang khắp nơi theo người mẹ không xứng chức như cô, để hứng chịu mọi điều khổ sở hay sao?

Một đứa trẻ không có cha, chung quy khi đứng trước mọi người sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được. Nghĩ tới đây, Bội Nghi chỉ cảm thấy tim mình đau như bị dao cắt. Cô thật sự đã không còn đường nào có thể đi nữa rồi, thật may là đứa nhỏ trong bụng cô mới chỉ có hơn hai tháng, nếu như chờ đợi thêm thời gian nữa, làm sao cô có thể nhẫn tâm đây?

Hiện tại cô mang theo con gái, một thân một mình chưa biết tương lai sẽ như thế nào, mà Tần Thiếu Dương, không biết có phải bây giờ anh đang cùng ngôi sao điện ảnh và truyền hình mới nổi khang khang ta ta hay không?

Trong lòng Bội Nghi cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng cô vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn, không cho phép mình biểu lộ ra ngoài. Trong ba chị em, cô được coi là một chỗ dựa đáng tin cậy nhất, nếu như cô cũng bị rối loạn trận cước, vậy thì hai người phụ nữ có thai và một đứa trẻ còn lại đang ở trong căn phòng này sẽ biết làm sao đây?

Suy nghĩ không ngừng, chung quy Bội Nghi vẫn phải gắt gao đè nén nỗi sợ hãi và đau khổ xuống đáy lòng, gượng cười nói: “Tốt lắm, tốt lắm, cũng đừng nói ra những lời nói không được may mắn kia nữa. Bọn em chưa biết, nên bây giờ chị sẽ phải nói để cho bọn em hiểu điều này, phụ nữ khi có thai kiêng kỵ nhất là để tâm tình không tốt, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của thai nhi đấy!”

Ương Ương nghe xong lời này, cũng không dám bày cái vẻ mặt đau khổ ra nữa, cuống quýt toét miệng ra cười lên: “Chị Bội Nghi, chị đừng có phiền lòng nữa, em đây sẽ không để cho tâm tình của mình không vui vẻ! Bảo bối của chúng ta cho dù không có ba cũng sẽ không có chuyện gì hết, bởi vì bảo bối đã có một người mẹ là nữ cường nhân như chúng ta đây rồi!”

Ký Thu thấy bộ dạng tinh nghịch kia của Ương Ương, cũng không khỏi bật cười nói: “Nhìn một chút xem, chị cũng đã sắp làm mẹ rồi, thế nào mà còn nghịch ngợm như vậy chứ!”

Bội Nghi thấy hai người các cô đều không còn tỏ ra những bộ dạng làm cho người ta mất hứng kia nữa, cũng cảm thấy yên tâm, đứng lên nói lại một câu: “Hai người trông nom Nữ Nữ cho chị, chị tiếp tục đi nấu cơm đây.”

Thời điểm Ương Ương và Ký Thu đi khám thai, Bội Nghi cũng không kiểm chế được nữa, cô cũng đi kiểm tra thai kỳ lần thứ nhất. Bác sĩ nói cho cô biết, bảo bối trong bụng cô hết sức khỏe mạnh, đã được hơn bảy mươi ngày rồi!

Trong lòng Bội Nghi vừa cảm thấy đau khổ vừa cảm thấy ngọt ngào. Cô ngồi một mình ở trên chiếc ghế dài trong hành lang bệnh viện, nhìn ra bầu trời trong vắt một màu xanh lam ở bên ngoài cửa sổ, trong đầu cô, những suy nghĩ cũng đang không ngừng lẫn lộn, rốt cuộc có nên giữ lại đứa nhỏ hay không?

Nếu như giữ lại cái thai, sinh ra, chờ đến một ngày nào đó khi đứa nhỏ và Nữ Nữ đều đã trưởng thành rồi, nếu bọn chúng hỏi thăm ba của chúng đang ở nơi nào, cô sẽ phải trả lời các con mình như thế nào đây? Nếu như cô không giữ lại cái thai, có phải là cô đã quá ích kỷ hay không, cô cứ như vậy mà tước đoạt đi quyền được sống của đứa nhỏ hay sao?

Trong lòng Bội Nghi cực kỳ mâu thuẫn, cô cầm chặt tờ giấy mỏng manh trong tay, rốt cuộc không biết cô nên làm cái gì mới phải.

Đang lúc Bội Nghi còn đang suy nghĩ đến mắt hờn, chợt nghe cách đó không xa, mấy người nhà bệnh nhân đang ngồi nhỏ giọng nói chuyện với nhau: “Nghe nói tháng trước ở bên cảng phía tây thành phố XX, người của hai băng đảng xã hội đen đánh nhau, cả hai đại ca đều bị chết!”

Bội Nghi giật nảy mình, trong lòng chợt run lên một cái, chỉ cảm thấy máu huyết trong người như bốc thẳng lên đầu. Bội Nghi kinh hãi xoay người lại, nhìn thấy hai người kia đang nói chuyện say sưa ngon lành. Chắc là cô bị điên mất rồi lập tức vọt tới, nắm lấy cánh tay của người kia lắc lắc: “Bác nói cái gì? Tin tức này bác nghe thấy ở nơi nào vậy?”

“Chuyện này ấy hả, làm gì có báo nào dám đưa những tin tức như vậy... chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ là được nghe mấy đứa nhỏ nhìn thấy kể lại, thiệt giả cũng không biết thế nào?”

Bội Nghi buông tay của người kia ra, xoay người bỏ chạy ra phía bên ngoài. Cô chạy, bước chân lảo đảo nghiêng ngả, không biết chạy bao lâu mới nhìn thấy một sạp báo. Bội Nghi lấy ví tiền ra, mua hết toàn bộ các tờ báo ở trên sạp báo. Sau đó Bội Nghi ngồi xuống ở bên cạnh, gió thổi làm mái tóc của cô bay loạn xạ, rối tung, nhưng Bội Nghi cũng không hề hay biết. Cô lật giờ hết tờ báo này đến tờ báo khác, cuối cùng dừng lại ở một tờ báo nhỏ...

Thân thể bị trúng ba phát đạn, bị rơi xuống sông, chưa biết sống chết thế nào!

Toàn thân Bội Nghi căng thẳng như sợi dây cung, chợt đứt phụt... Cô ngồi chết lặng ở chỗ đó, hốc mắt đau nhức khó chịu, cổ họng như bị tắc nghẹn tựa như bị một nắm bông lớn chẹn ngang trong đó vậy! Bội Nghi muốn khóc, nhưng không có nổi một giọt nước mắt, cô cứ ngồi sững sờ ở chỗ đó, cũng không hề động đậy nhúc nhích một chút.

Chương 65

Dù Thế Nào Cũng Không Thể Buông Tay

Toàn thân Bội Nghi căng thẳng như sợi dây cung, chợt đứt phụt... Cô ngồi chết lặng ở chỗ đó, hốc mắt đau nhức khó chịu, cổ họng như bị tắc nghẹn tựa như bị một nắm bông lớn chẹn ngang trong đó vậy! Bội Nghi muốn khóc, nhưng không có nổi một giọt nước mắt, cô cứ ngồi sững sờ ở chỗ đó, cũng không hề động đậy nhúc nhích một chút.

Bội Nghi nắm chặt tờ báo trong tay, bất tri bất giác, tờ báo đã bị cô lật đi lật lại xem đã trở nên nhàu nát từ lúc nào không biết. Những dòng chữ trên báo dần dần bắt đầu trở nên mờ mịt, cũng không thể nhìn rõ ràng được nữa.

Rốt cuộc đến giờ Bội Nghi dường như đã hiểu rõ mọi chuyện rồi. Cô đã hiểu bất chợt tại sao trong thời gian ấy, anh lại không quan tâm, không hỏi han gì đối

với hai mẹ con cô! Bất chợt trong thời gian ấy anh lại đi tìm một niềm vui mới, bất chợt trong thời gian ấy anh liền thay đổi thành một người đàn ông bạc tình!

Nhưng mà khi cô hiểu anh, thì lại càng thêm hận anh! Hận anh tại sao anh có thể ích kỷ đưa ra quyết định như vậy; hận anh tại sao không chịu nói thật tình mọi chuyện với cô; hận anh tại sao anh bắt cô phải chịu đựng biết bao nhiêu nỗi đau khổ như vậy; hận anh, hận anh thiếu chút nữa đã ép cô giết chết đứa bé của bọn họ!

Tần Thiệu Dương, anh dám chết sao, anh dám chết thử một chút xem, nếu như anh dám chết, em sẽ lập tức tái giá, em sẽ để cho Nữ Nữ cải danh đổi họ, kể cả đứa bé còn đang ở trong bụng em đây! Em không cần anh nữa, em sẽ làm cho anh bị đoạn tử tuyệt tôn, chỉ cần anh dám chết, anh không tin thì cứ thử một chút xem sao!

Bội Nghi hận đến cắn răng nghiền lợi, cô vò tờ báo lại thành một cục, ném vào sọt rác, sau đó xoay người đi ra khỏi bệnh viện. Cô không thể cứ đợi ở chỗ này được nữa, cô nhất định phải trở về, phải tìm bằng được cái người đàn ông lòng lang dạ sói kia, phải tìm cho được cái người đàn ông tự cho mình là thông minh kia! Nếu như cô tìm được anh, nhất định cô sẽ không bỏ qua cho anh, tuyệt đối sẽ không!

“Chị Bội Nghi, chị chạy đi đâu vậy? Hại chúng em lo lắng gần chết!” Vừa thấy Bội Nghi trở lại, Ương Ương và Ký Thu vội vàng ra nghênh đón, hỏi cô với vẻ vô cùng lo lắng.

Đặc biệt là Ương Ương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn hiện rõ sự lo lắng. Bội Nghi nhìn hai cô gái trước mặt mình, có chút mềm lòng. Cô gắng gượng nở một nụ cười, nói: “Ương Ương, hiện tại chị nhất định phải đi về, chị không thể ở lại chỗ này cùng với em được!”

“Chị Bội Nghi, chị muốn đi đâu vậy?” Ương Ương trở nên luống cuống. Nếu như chị Bội Nghi mà bỏ đi lúc này, đến lúc cô sinh bảo bảo thì cô biết làm thế nào đây?

Nước mắt của Bội Nghi đột nhiên trào ra như suối: “Ương Ương, em có biết hay không... Tần Thiệu Dương... tên khốn Tần Thiệu Dương kia, hiện giờ vẫn chưa rõ tung tích, cũng không biết sống chết thế nào, chị phải đi tìm anh ấy, chị phải đi tìm cha của những đứa con của chị, đưa trở về bằng được!”

“Hả!” Ương Ương giật mình, hỏi lại một câu vẻ không dám tin: “Chị nói thật sao? Anh Thiệu Dương đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Bội Nghi dùng sức lắc đầu, nước mắt cũng đang rớt xuống ròng ròng liên bản ra xung quanh: “Ương Ương, trước mắt chị để Nữ Nữ ở lại nơi này với em. Chị phải trở về một chuyến, chuyện bây giờ vẫn chưa có gì rõ ràng, chị không dám đưa Nữ Nữ trở về! Hơn nữa...”

Bội Nghi có chút khó xử nhìn lại cô: “Ương Ương, rất có thể chị sẽ phải liên lạc với Trần Tấn Nhiên...”

Ương Ương ngẩn ra, nhưng rồi cô lại bật cười, nói rất sáng khoái: “Chị Bội Nghi, cho dù chị đi liên lạc với anh ấy cũng không sao đâu, chỉ có điều là, chị đừng bảo là chị đã từng gặp em là được rồi.”

Bội Nghi gật đầu một cái, “Ương Ương, Ký Thu, hai em hãy giữ gìn sức khỏe, chăm sóc mình cho tốt. Chị giải quyết chuyện bên kia cũng sẽ mau chóng thôi. Cả hai em đều đang mang thai, nếu không có chuyện gì cần thiết, không nên tùy tiện đi ra bên ngoài. Chị để lại cho hai em cái thẻ tín dụng này, trong khoảng thời gian chị đi vắng, các em nhớ đừng có làm cái gì. Việc duy nhất mà các em có thể làm là, phải nghỉ ngơi cho thật tốt, biết không?”

“Chị Bội Nghi, không cần đâu, tiền của chúng em vẫn còn đủ để chi tiêu!” Ương Ương muốn ngăn cản, nhưng Bội Nghi cũng không nói thêm câu gì, cứ thế nhét cái thẻ tín dụng kia vào trong tay Ương Ương: “Hiện tại em đang có bảo bảo, không thể giống như ngày trước được, chú ý bổ sung những thực phẩm bồi dưỡng cho thai nhi, đừng có hà tiện! Nếu có chuyện gì gấp, các em có thể gọi điện thoại cho chị, cũng có thể gọi cho bác sĩ đến chăm sóc.”

“Chị Bội Nghi, chị nhớ cũng phải chú ý cẩn thận nhé, mấy người kia với Trần Tấn Nhiên đều là anh em tốt của nhau, nhất định anh ấy sẽ biết được tin tức gì đó. Trước mắt chị cứ đi gặp Trần Tấn Nhiên để dò hỏi xem sao đã.”

Ương Ương không yên lòng, dằn dò Bội Nghi. Tự đáy lòng cô cũng cảm thấy cực kỳ khổ sở mà không nói ra được. Tại sao mấy người đàn ông bọn họ chỉ biết làm tổn thương phụ nữ như các cô? Cho đến cuối cùng, người lo lắng cho bọn họ, thấp thỏm không yên chỉ vì bọn họ, vẫn lại chính là mấy người phụ nữ các cô!

Bội Nghi đồng ý, sau đó cô đi ra ven đường để đón xe. Nữ Nữ đang ở trong nhà, nhưng ngay cả ý định gặp con gái trước khi đi, Bội Nghi cũng không hề nghĩ tới, mọi suy nghĩ của cô lúc này đều đã hoàn toàn bay đến nơi nào đó. Tần Thiệu Dương đã làm tổn thương cô sâu đến như vậy, nhưng mà cho dù thế nào, cô vẫn không thể buông tay với anh được. Huống chi, hiện tại vẫn còn chưa biết anh sống chết thế nào, cho nên Bội Nghi tuyệt đối không hề có ý định muốn đi trông nom người khác!

Bội Nghi lên xe taxi, chạy thẳng tới sân bay. Những ngày qua điện thoại di động của cô vẫn luôn luôn trong trạng thái tắt máy. Hiện tại cô mới nhớ tới liền khởi động lại điện thoại. Điện thoại di động của Bội Nghi vừa mới mở lên, thì ngay lập tức, hàng loạt tiếng chuông báo có tin nhắn liên tục vang lên, tất cả đều là tin nhắn báo các số điện thoại di động đã gọi tới cho cô, trong khi điện thoại của cô tắt máy.

Bội Nghi nhìn từng tin nhắn báo số điện thoại gọi đến. Quá nửa số điện thoại gọi đến cho cô là những thủ hạ dưới tay của Tần Thiệu Dương. Ngoài còn có số điện thoại của mấy người Trần Tấn Nhiên, Thân Tông Hạo cũng gọi đến. Bội Nghi vội vàng ấn vào một dãy số, nhưng lại đã có một cuộc điện thoại gọi đến cho cô. Bội Nghi cuống quýt bấm phím nhận: “A lô.”

“Chị dâu, bây giờ chị đang ở nơi nào vậy? Mấy huynh đệ chúng em tìm chị cũng sắp phát điên lên rồi!”

Bội Nghi nhận ra đây là giọng nói của trợ thủ đắc lực vẫn luôn ở bên cạnh Tần Thiếu Dương. Tim của Bội Nghi nhảy loạn lên đập thành thịch, giọng nói tựa như cũng không còn là của chính cô nữa vậy: “Tần Thiếu Dương đang ở nơi nào?”

Cô luôn tin tưởng Tần Thiếu Dương sẽ không chết. Làm sao anh có thể nhẫn tâm bỏ lại cô và con gái yêu quý mà rời đi như vậy được chứ?

“Chị dâu à, đại ca bị thương cực kỳ nặng! Mấy huynh đệ chúng em đã phải mò tìm đến hơn nửa đêm, mới vớt được đại ca từ dưới lên. Chỉ có điều... chỉ có điều là, cho đến bây giờ, đại ca vẫn còn hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói rằng, chỉ sợ đại ca lành ít dữ nhiều!”

“Nói bậy!” Bội Nghi chột gằm lên một tiếng nghiêm nghị, cô siết chặt điện thoại trong tay, gằm nhẹ: “Anh ấy sẽ không chết, anh ấy không được phép chết. Tôi còn chưa tìm đến anh ấy để tính toán mọi việc cho rõ ràng. Bây giờ anh ấy giờ đang ở nơi nào, ở bệnh viện nào?”

“Ngày hôm nay tôi sẽ lập tức bay đến Bắc Kinh. Mấy người hãy nói với bác sĩ cố gắng chăm sóc anh ấy cho tôi, chờ đến khi tôi tới đó. Nếu dám để cho Tần Thiếu Dương thiếu một đầu ngón tay, tôi sẽ không tha cho bất cứ một ai!”

Bội Nghi cúp điện thoại cộc một tiếng, cô tựa người vào trên lưng ghế ngồi, trước nhắm mắt lại để ổn định tinh thần. Thật lâu sau, cô mới chậm rãi thở dài một hơi, cảm thấy một khối đá lớn vẫn luôn đè lên trái tim mình, lúc này tựa như lại gia tăng thêm sức nặng hơn, nhưng rồi sau đó lại dần dần, từng chút từng chút một buông lỏng ra.

Tần Thiếu Dương vẫn chưa có chết! Bội Nghi cô cũng không cho phép anh chết, tuyệt đối không!